

Giovanna Valls, la germana del primer ministre francès i la filla del pintor Xavier Valls, desvela en un llibre les seves dramàtiques vivències amb la droga

Viatge a les tenebres

María Palau
BARCELONA

Un dels millors consells que li va donar el seu pare, Xavier Valls, el pintor de la quietud, va ser aquest: "No vulguis ser esclava de res ni de ningú." Ella, Giovanna Valls Galfetti, ho va ser de la droga durant molts anys. Les paraules de qui va ser –no es cansa de repetir-ho– "un home formidable" l'acompanyen dia i nit ara que ell ja no hi és i tant l'enyora, per bé que el sent quan rega el preciós jardí de la seva casa d'Horta, on els Valls gaudien dels estius després del fred hivern de París. El pare i la mare, Luisa Galfetti, suïssa italiana; la filla i el fill, Manuel Valls, avui flamant primer ministre francès. Tots quatre, una pinya indestructible.

Giovanna Valls ha exorcitzat el seu drama personal en un llibre, *Aferrada a la vida. Diari d'un renaiement* (RBA), que només fa una setmana que és a les llibreries i ja s'ha empassat dues edicions. L'ha escrit en català perquè –i ho subratlla– és la llengua amb la qual han parlat "tota la vida" a casa seva. Està excitada per l'èxit, té la seva mare al costat –"sempre hi ha estat"– i va rebent trucades i missatges del seu germà, 16 mesos més gran, que contradiuen a aquells que galleguen dient que el llibre, tan sincer i bèstia, podria perjudicar la seva carrera política. "Feliç per tu", és un dels últims que li ha enviat. "Tinc el suport total del meu germà, i sempre l'he tingut, mai ha deixat de preocupar-se per mi", exclama.

Tot el cel pot cabre a l'inforn. "Vaig passar de recitar de memòria els poemes *maudits* amb innocència, vaig passar de veure pel·lícules en blanc i negre plenes de llum, vaig passar de riure i somriure, perquè em vaig trobar cara a cara, amb 20 anys, amb una droga, l'heroïna." La primera ratlla "densa i frondosa" que li van oferir, la va empènyer sobtada-

Giovanna Valls, al jardí de la seva casa d'Horta. Els seus pares la van comprar el 1963, quan ella estava a punt de néixer, per passar-hi els estius ■ ALBERT SALAMÉ

ment a les tenebres. Giovanna Valls va descobrir la droga a París, la ciutat on va néixer el 1963, buscant un refugi per al seu cor trencat arran d'una relació amb un home que s'havia apropiat a ella per xular la fama del seu pare.

Aquí va començar gairebé tot. Gairebé, perquè va aconseguir trobar prou forces per abandonar París i instal·lar-se a Barcelona, on podria partir de zero. I així va ser, i durant 15 anys, neta del tot. Però una altra companyia sentimental maligna, i aquesta amb molt més acarnissament, la va tornar a exposar al món de les drogues. "Un alcohòlic va entrar en la meua vida. Es va

convertir en un monstre. M'insultava i em pegava." La va humiliar fins a límits insuportables. I d'aquella autoestima tan massacrada se'n va beneficiar la cocaïna. Va agafar un autobús i es va triar de cop en un lloc "carnívor" que es deia Can Tunis, "un purgatori ple d'ànimes en pena". "Hi vaig posar el braç i em vaig deixar punxar, heroïna i cocaïna. Em vaig despertar en una ambulància i un metge molt humà que em va deixar a casa meua, allit, em va dir: «Què hi fa una noia com tu en un lloc

com aquest? Has tingut una sobredosi!»"

Era a final dels noranta i aquell malson duraria cinc llargs anys. Aixecarse del llit només tenia un sentit: la cerca de 15, 20 dosis per saciar el fantasma amb què s'havia convertit. Cada dia. I això té un preu. Van començar els furtus en els grans magatzems. I les estades a la presó, breus, de dies o setmanes, com a molt un mes, però aterridores. "La droga et domina del tot. I tu ja no ets ningú, ni ets res, ets un esclau a mercè de la droga. Això sí, vaig voler

mantenir un mínim de dignitat: mai no em vaig prostituir, ni vaig traficar, ni vaig atracar un banc, ni vaig fer cap mal a ningú."

Pau a la selva amazònica

Li demano pel pitjor moment. "No n'hi havia cap de bo", diu. "És que jo no em drogava pas per trobar plaer sinó per sobreviure." Sí que va ser definitiu quan va saber que estava infectada de la sida, sobretot perquè va veure en la mirada de la seva mare la tristesa més absoluta.

Va tocar fons. Tenia 40 anys. Pesava 38 quilos. La

càrrega viral de la sida, als núvols. I la de l'hepatitis C, també. Per si no fos poc, a la presó havia agafat tuberculosi. Però un bon dia, el més lluminós de tots, va decidir que volia sortir del pou. Va demanar ajuda als pares. Mai no li havien girat l'esquena. El seu renaiement va començar en una clínica de Dosrius i, tot seguit, es va enfortir en una experiència iniciàtica al Brasil, on va confiar la seva reconstrucció al poder d'una substància, l'*ayahuasca*. "A la selva de l'Amazones, se'm va obrir la consciència. Embolcallada en la solitud, em vaig perdonar, vaig demanar perdó i em vaig sentir perdonada."

"Papà, li dec molta sensibilitat, li dec espiritualitat, li dec encara un perdó." Així acabava una carta que Giovanna Valls li va enviar al seu pare la primavera del 2005. A Xavier Valls li quedava poc més d'un any de vida. Moriria al final de l'estiu de l'any següent a la seva casa d'Horta, amb la seva filla ja recuperada, de nou enganxada a la vida, al seu costat. Una de les últimes coses que va fer va ser animar-la a escriure el llibre de la seva història. ■

"Feliç per tu" és un dels últims missatges que li ha enviat Manuel Valls per l'èxit del seu llibre

Giovanna Valls i la seva mare, Luisa Galfetti, a l'exposició dedicada a l'obra de Xavier Valls que va organitzar l'Espai Volart de la Fundació Vila Casas, l'any passat ■ QUIM PUIG